

stand om, at de ikke kunde gøre det lige saa godt, men kun en nøgtern Erkendelse af, at de, der har staaet for Røret, har gjort deres Sager godt, og at vi derfor finder det klogest og tryggest at lade dem fortsætte til Vejs Ende.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem, der nu talte, appellerede til mig med Hensyn til Forhandlingerne i den saakaldte Delegation og behøjdede det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), at han, der ikke havde deltaget i disse Forhandlinger, havde udtalt sig paa urigtig Maade om dem. Jeg ser nu ikke, at det ærede Medlem fra Assens her har udtalt sig paa urigtig Maade, thi han indskrænkede sig til at citere Ordføreren i Landstinget, som har været Deltager i Forhandlingerne.

Med Hensyn til disse Forhandlinger skal jeg sige, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har Ret i, at der var flere Punkter paa Tale, hvorom der ikke var Overensstemmelse — der var for øvrigt ikke Overensstemmelse paa noget af Punkterne —, men med Hensyn til det personlige Spørgsmaal var Forholdet det, at Flertallet, det ærede Medlems Parti og de Radikale og Ministrene — der var 16 eller 18, jeg husker ikke ret hvor mange imod os, der kun var 6 —, krævede et Ministerium bestaaende af 13 Medlemmer, af hvilke 7 skulde vælges „fra vor Side“, som der blev sagt, det vil sige fra socialdemokratisk og radikal Side, og 6 „fra den anden Side“. Vi sagde dertil, at „den anden Side“ var ikke en Enhed, men var to Partier. Men vi mente at kunne gaa ind paa, at Partierne fik lige mange Medlemmer i Ministeriet, uagtet Venstre havde langt flere Medlemmer paa Rigsdagen end de andre Partier. Hvad der laa i denne Udtalelse om „7 fra vor Side“, blev ikke nærmere motiveret. Der kan deri ligge, at de 7 ikke vælges strengt partimæssigt, men blot vælges fra den Side og maaske saaledes, at der bliver flest Radikale. Naar de 7 var valgte, hedder det saa, havde man Ledelsen i det nye Ministerium, og det vilde man have, og havde man Flertallet i det nye Ministerium, og det vilde man have, var man villig til at forhandle om, hvilken af de 7 der skulde være Konseilspræsident. Det var Tilbudet, men i dette Tilbud laa intet om, at man blandt de 7 vilde vælge en

saadan Mand, som ikke i de sidste Tider havde taget fremtrædende Del i den politiske Strid. Der blev intet nævnt om, at f. Eks. Handelsminister Hage skulde være en af de 7. Der blev sagt fra den Side, at det Tilbud, vi fremkom med, kunde føre til det Resultat, at de Konservative og Højre blev stærkest repræsenteret i Ministeriet. Dertil bemærkede vi, at det kunde ogsaa føre til det modsatte, nemlig at de Radikale og Socialdemokraterne blev stærkest i Ministeriet, det var altsaa en Chance. Vilde man nu fra den Side, som det er blevet fremhævet i Pressen, have haft en Forhandling, hvorved en Mand som C. Hage kom i Spidsen for Ministeriet, kunde man have nævnt det. At man ikke nævnedet det, er i Virkeligheden et Bevis for, at man ikke ønskede at faa dette Samlingsministerium.

Med Hensyn til det vestindiske Spørgsmaal var der heller ingen Enighed. Der havde vi krævet, at man skulde tage Sagen op til Undersøgelse og Overvejelse, og at Resultatet deraf skulde forelægges den nuværende Rigsdag, og hvis Resultatet blev Forslag om Salg — hvad jeg tror, det vilde være blevet, med mindre der skulde foreligge helt nye Oplysninger, jeg ikke kender — og Rigsdagen saa vedtog Salget, skulde denne Rigsdagsbeslutning ud til Vælgerne Afgørelse. Men det vilde de Herrer ikke, de vilde have Spørgsmaalet afgjort forinden enten ved ligefrem Vedtagelse her paa Rigsdagen eller ved en Folkeafstemning. Det nytter ikke at sige noget andet. Det er i øvrigt det sædvanlige, her foreligger, at naar et Fællesudvalg eller andre Udvalg ikke har opnaaet Overenskomst, skændes Parterne om Skylden for, at Overenskomst ikke er opnaaet. Men der kan, synes jeg, ikke være Tvivl om, at hvis de Herrer virkelig vilde have haft Overenskomst, kunde de have nævnt den Ting, som her er Tale om, og de kunde endelig ogsaa have taget imod Venstres Tilbud og være gaaet til Hans Majestæt Kongen og sagt: Alle Parter kan faa deres Ønsker opfyldt, hvis Deres Majestæt vælger den Mand, her er nævnt, og det vilde være fuldkommen konstitutionelt at gøre det under de foreliggende Forhold.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, at jeg havde sprængt forhandlingerne derved, at jeg havde sendt vor Tilbud ud til Offentliggørelse, medens vi forhandlede derom. Det er ikke Tilfældet, det Tilbud blev ikke udsendt før, efter at Forhandlingerne var sluttede.